

Solnce se je nagibalo vedno nižje proti zahodu in bližal se je večer. A Martina ni bilo od nikoder nazaj, da bi se jih usmilil. Vrbnikov Tine se je zaril v seno in jokal, da bi ga drugi ne videli. Malica je bila že zdavnaj izgubljena in prihajal je že čas večerje. Rešitve pa od nikoder. Morda bi jih slišali pri Tratnikovih, če bi glasno klicali. Toda Tone si ni upal. Prepovedano mu je bilo hoditi na kozolec, in vrh tega bi bilo treba povedati vse, kako so Martina dražili in kako se je ta maščeval. Potem pa bi prišla še doma občutljiva kazen.

Ko je Tone vse to premišljeval, domislil se je nečesa, kar se mu je zdelo, da bi bilo dobro.

„Zakaj bi ne rekli, da se nam je lestva po nesreči zvrnila, — in da smo se hoteli v senu učiti? Na srečo ima Tine še knjige s seboj.“

Povedal je to svojim tovarišem in pričel je kričati na vso moč:

„Oče! Oče!“

Dolgo časa ni bilo od nikoder odgovora in Tone je bil že skoro hripav od neprestanega klicanja. Naposled so se začuli počasni koraki in spodaj pod kozolcem so se prikazali oče.

„Kaj pa delate tam gori, a? Kdo vam je rekel hoditi na kozolec? In kje imate lestvo?“

„Hoteli smo se učiti v senu, a ko smo prišli gor, zdrsrnila je lestvica in pala na tla...“

Tone se je izgovarjal s tihim, negotovim glasom in oče so videli takoj, da ne govori resnice.

„Povej, kako je bilo, — sicer ostanete vsi čez noč tam gori. Ne laži se!“

In Tone je moral povedati vse: — kako so dražili opoldne ubozega Martina in kako jim je ta potem izpodnesel lestvo.

„Prav je storil! Zaslužili bi bili še vse kaj hujšega, in ne bojte se, — kazen vas ne bo dolgo čakala!“

Pristavili so lestvo in otroci so zlezli v strahu na tla. Kako je bilo potem doma, tega nismo mogli zvedeti; a toliko je gotovo, da Martinu niso nagajali več.

V m r a k u.

Grmé topovi v sivem dimi
Iz dalje, mrtvi vso ravan
Krijó; ječi junak mej njimi,
Kri lije mu iz črnih ran.

Za grič krvavo solnce pada,
Ravan pokriva črni mrak:
„Le teči, teči krvca mlada“,
Umirajoč ječí junak.

„Naj črna zemlja me pokrije,
Objame naj me grob teman,
Da skoro domu le posije
Svobode zlate zlati dan!“

Greg. Gornik.

